

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การกระทำความผิดอันเป็นอาชญากรรมนั้นมิอยู่ในสังคมมนุษย์มาอย่างยาวนาน ตั้งแต่ที่มนุษย์เริ่มรู้จักการรวมตัวเป็นสังคม มนุษย์ก็รู้จักการลงโทษมนุษย์ด้วยกันเองแล้วแม้จะยังไม่มีกฎหมายรองรับ ในสมัยยุคแรกนั้นการลงโทษที่คนในสังคมลงโทษกันเองไม่มีกฎหมายตายตัวว่าจะลงโทษอย่างไร แบบใด ซึ่งการลงโทษนั้นบุคคลที่ได้รับความเสียหายหรือผู้เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายจะเป็นผู้ลงโทษเองโดยการลงโทษจะมีลักษณะที่มุ่งแก้แค้นแต่เพียงอย่างเดียว ต่อมาเมื่อมนุษย์ได้มีการบัญญัติกฎหมายก็ได้มีการบัญญัติถึงการลงโทษผู้กระทำความผิดไว้ในกฎหมายเพื่อเป็นการเตือนผู้กระทำความผิดถึงโทษที่พวกเขาจะได้รับ ในยุคแรกๆกฎหมายที่ใช้ในการลงโทษผู้ที่ก่ออาชญากรรมขึ้นในสังคมในสมัยโบราณนั้น จะเป็นที่ลักษณะตาต่อตาฟันต่อฟัน (an eye for an eye, and a tooth for a tooth) กล่าวคือการใช้บทลงโทษที่มีลักษณะรุนแรง มีการทรมานเพื่อให้สาสมกับความผิดที่ได้กระทำความผิดเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนให้แก่ผู้เสียหายและเพื่อให้เกิดความเช็ดหลาบไม่กล้ากระทำความผิดอีก ต่อมาเมื่อเรื่องสิทธิมนุษยชนได้เข้ามามีบทบาทในสังคม แนวความคิดในการลงโทษก็ได้เปลี่ยนมาเป็นใช้วิธีการลงโทษจำคุกเป็นส่วนใหญ่เพื่อเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมมิให้มาก่ออันตรายแก่สังคมอีก แต่การลงโทษจำคุกนั้นก็ยังมีลักษณะของการแก้แค้นทดแทนให้แก่เหยื่ออยู่แต่ความรุนแรงที่กระทำต่อผู้กระทำความผิดมีลักษณะเบาลง

ในปัจจุบันอาชญากรรมกับมนุษย์ด้วยกันนั้นเริ่มมีอัตราที่สูงขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าขึ้น การเดินทางที่สะดวกสบายสามารถเดินทางถึงกันได้หมดทุกพื้นที่ ทำให้สังคมเมืองมีการเจริญเติบโตขึ้นส่งผลให้วิถีการดำเนินชีวิตแปรเปลี่ยนไปและผู้คนในสังคมต้องต่อสู้ดิ้นรน ทำให้มีการกระทำอาชญากรรมสูงขึ้น การควบคุมอาชญากรรมจึงเป็นไปด้วยความยากลำบากเนื่องจากประชากรที่สูงมากขึ้นทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีไม่เพียงพอ ซึ่งการควบคุมอาชญากรรมนั้นเป็นสิ่งที่รัฐทุกรัฐและสังคมทุกสังคมพยายามอย่างมากที่จะควบคุมให้ได้แต่เพราะมนุษย์นั้นมีหลากหลายและแต่ละบุคคลก็มีลักษณะเฉพาะตน การควบคุมมิให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นเลยนั้นย่อมเป็นไปได้ เมื่อในปัจจุบันอัตราการเจริญเติบโตทั้งในด้านสังคมเศรษฐกิจมีความก้าวหน้าเป็นอย่างมาก แต่ในด้านศีลธรรมกลับเสื่อมถอยลง ทำให้มนุษย์ตัดสินใจกระทำความผิดได้โดยง่าย

และโทษที่ลงนั้นส่วนใหญ่เป็นโทษจำคุก อันส่งผลให้เรือนจำแทบทุกประเทศทั่วโลกมีปัญหา ประชากรนักโทษล้นเรือนจำ ทำให้ต้องมีการคิดและมองหามาตรการใหม่ๆ เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว เพราะการที่ต้องจำคุกผู้กระทำความผิดไว้นั้น ต้องใช้งบประมาณมหาศาล อีกทั้งสังคมทั่วโลกเริ่มตระหนักว่า วิธีการลงโทษที่ผ่านมานั้นอาจเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสม แม้จะมีการลงโทษดังกล่าวทั้งการประหารชีวิตทั้งการจำคุกการกระทำความผิดก็ยังมีอยู่อย่างต่อเนื่องมิได้ลดลง มนุษย์จึงเริ่มมองหาวิธีการลงโทษใหม่ๆ ที่เหมาะสมที่อาจสามารถยับยั้งการกระทำความผิดที่อาจจะเกิดขึ้นได้และเริ่มมองผู้กระทำความผิดบางคนในลักษณะเป็นผู้ป่วยที่ควรได้รับการเยียวยา การลงโทษจำคุกอันเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมแค่เพียงระยะเวลาหนึ่งเพียงอย่างเดียวนั้นในบางครั้งอาจไม่ใช่วิธีที่เหมาะสม เนื่องจากผู้กระทำความผิดนั้นมีหลากหลาย และลักษณะของการกระทำความผิดและเหตุผลในการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดแต่ละคนก็แตกต่างกัน อีกทั้งยังบางคนก็มีลักษณะของการเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย

จากสถิติของกรมราชทัณฑ์อัตราของผู้ที่ต้องโทษครั้งแรกนั้นมีถึงราวร้อยละ 85¹ ของผู้ต้องโทษทั้งหมดในเรือนจำซึ่งบางคนสมควรได้รับโอกาสให้กลับตัว ส่วนผู้ต้องโทษจากการทำความผิดในลักษณะเดิมจนต้องกลับมารับโทษอีกครั้งนั้นแม้จะมีอัตราที่ไม่สูงแต่ก็ถือเป็นความอ่อนแอในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ เนื่องจากรัฐนั้นมีข้อมูลของผู้กระทำความผิดอยู่แล้ว หากเจ้าหน้าที่รัฐคอยตรวจตราสอดส่องการกระทำความผิดซ้ำก็อาจจะไม่เกิดขึ้น ปัญหาการกระทำความผิดซ้ำของผู้ที่เคยต้องโทษนั้นรัฐควรต้องหามาตรการป้องกันเพื่อคุ้มครองสังคมและผู้บริสุทธิ์มิให้ต้องได้รับความเสียหายจากอาชญากรเหล่านั้น ซึ่งโทษจำคุกหากมองในแง่ของการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมและมองในแง่ของการลงโทษที่ทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวที่ต้องถูกจองจำหอดิสริภาพ อาจเป็นเพียงแค่การทำให้สังคมสงบเพียงช่วงเวลาเดียว แต่หากมองในแง่ของการลงโทษเพื่อให้เกิดความเข็ดหลาบ การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ โทษจำคุกอาจไม่ใช่โทษเดียวที่เหมาะสมกับการกระทำความผิดบางฐาน เพราะแม้การจำคุกจะเป็นการกันผู้กระทำความผิดออกจากสังคมอันเป็นการลงโทษและป้องกันมิให้ผู้นั้นกระทำความผิดได้อีกแต่ก็เป็นแค่ในช่วงเวลาเดียว เพราะการลงโทษนั้นควรหวังผลในด้านของการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบในระยะยาว ส่วนในด้านของการแก้แค้นเป็นรอง เพื่อให้สังคมไม่เกิดความสงบเรียบร้อย การลงโทษโดยการจำคุกเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีมาตรการอื่นร่วมด้วยนั้นเห็นได้ชัดว่าไม่อาจแก้ไขการกระทำความผิดซ้ำได้ เพราะในความเป็นจริงผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่

¹ สถิติราชทัณฑ์ รท. 103 ตารางที่ 6 สถิตินักโทษเด็ดขาด แยกตามจำนวนครั้งที่ต้องโทษ, สํารวจ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2554

ไม่ได้รับโทษเต็มตามที่ศาลได้พิพากษาและเมื่อผู้กระทำความผิดถูกจำคุกเพียงไม่นานย่อมไม่อาจทำให้ผู้กระทำเกิดความเกรงกลัวต่อโทษที่ได้รับ ดังนั้นรัฐจะต้องเข้ามาดูแลหามาตรการเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำความผิดทั้งในผู้กระทำความผิดรายใหม่และแก้ไขผู้กระทำความผิดเดิมมิให้กลับมาก่อทำความผิดซ้ำ ซึ่งมาตรการในการลงโทษที่รัฐกำหนดไว้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่สามารถข่มขู่ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดได้

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่ทุกประเทศทั่วโลกประสบเหมือนกันหมดนั่นคือปัญหานักโทษล้นเรือนจำคือเรือนจำเนื่องจากประชากรทั่วโลกมีอัตราที่สูงขึ้นทำให้จำนวนผู้กระทำความผิดสูงขึ้นตาม ประเทศไทยเองก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกันกับประเทศอื่นๆ ที่ต้องเผชิญกับปัญหานักโทษล้นเรือนจำ ปัจจุบันเรือนจำของประเทศไทยนั้นมีไม่เพียงพอต่อนักโทษอัตราของนักโทษสูงขึ้นส่งผลให้เกิดความแออัดเป็นอย่างมาก ทำให้ต้องหามาตรการต่างๆ มาเพื่อเบี่ยงนักโทษออกจากเรือนจำ แต่การที่จะทราบว่านักโทษคนใดควรได้รับโอกาสให้ออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดนั้นเป็นเรื่องต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างสูง เพราะต้องคำนึงในแง่ของความรู้สึกของผู้ที่ต้องเสียหายจากการกระทำความผิดของนักโทษรายนั้นและความรู้สึกสังคมด้วย ในระบบราชทัณฑ์ของไทยมีมาตรการที่ใช้อยู่ที่เป็นประโยชน์ต่อตัวนักโทษ เพื่อให้ให้นักโทษสามารถได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดตามคำพิพากษาหลายมาตรการ เช่น การอภัยโทษให้แก่นักโทษที่เข้าข่ายได้รับสิทธินั้น โดยเป็นการยกเว้นโทษให้บางส่วนอันเป็นการลดโทษให้ผู้ต้องขังที่ประพฤติดีซึ่งจะเป็นไปในลักษณะโดยรวมโดยมิได้แยกประเภทหรือลักษณะการกระทำความผิดของนักโทษแต่ละรายอันเป็นเพียงการระบายนักโทษในลักษณะเป็นกลุ่มที่ไม่อาจประเมินตัวนักโทษได้เลย เนื่องจากการอภัยโทษนั้นมองถึงชั้นของนักโทษเป็นหลัก กล่าวคือหากมีความประพฤติดีในขณะที่อยู่เรือนจำก็สามารถได้รับการอภัยโทษได้แล้วและเมื่อได้รับการปล่อยตัวก็ถือว่านักโทษนั้นได้รับโทษเสร็จสิ้นแล้ว ส่วนระบบการพักการลงโทษตามหลักเกณฑ์ของกรมราชทัณฑ์นั้นมีระเบียบที่มีความชัดเจนเป็นอย่างมาก โดยมีคณะกรรมการพักการลงโทษซึ่งมีความรอบรู้และมีความเข้าใจในระบบราชทัณฑ์และการพิจารณานักโทษนั้นยังเป็นการพิจารณาเป็นรายบุคคลอีกด้วย แต่ปัจจุบันการพักการลงโทษนั้นกลับไม่ได้รับความสำคัญอาจเป็นเพราะเมื่อนักโทษได้รับการพักการลงโทษแล้วยังต้องมีเงื่อนไขต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติตาม อีกทั้งยังต้องมีเจ้าหน้าที่คุมประพฤติคอยตรวจตราสอดส่อง ซึ่งหากมีผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษเป็นจำนวนมากจำนวนเจ้าหน้าที่ย่อมไม่เพียงพอ รวมทั้งความไม่มั่นใจในตัวของนักโทษที่หากได้รับการพักการลงโทษแล้วจะสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการพักการลงโทษได้กำหนดไว้และอาจมีการหนีจากการพักการลงโทษ แต่หากมองถึงประโยชน์ในการพักการลงโทษนั้นเมื่อนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษถูกปล่อยตัวไปซึ่งเขาเหล่านั้นจะถูกกำหนด

เงื่อนไขต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติ อันทำให้รัฐสามารถกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่นักโทษ ทั้งในแง่การฟื้นฟูหรือการปรับตัวเข้ากับสังคม ย่อมเป็นมาตรการที่เหมาะสมที่สามารถนำมาปรับใช้ให้ประโยชน์ได้อย่างดียิ่ง

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและปัญหานักโทษล้นเรือนจำจึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบและวิธีปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด มาตรการในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (electronic monitoring) จึงเป็นทางเลือกหนึ่งในปัจจุบันนานาอารยะประเทศนำมาใช้กำหนดเป็นเงื่อนไขสำหรับการได้รับการพักการลงโทษของนักโทษ เพื่อตรวจสอบความประพฤติของนักโทษผู้ที่ได้รับโอกาสให้ออกไปใช้ชีวิตนอกเรือนจำและยังสามารถป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำได้อีกด้วยโดยใช้เทคโนโลยีนี้ในการสอดส่องผู้กระทำความผิดซึ่งในปัจจุบันได้มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่สามารถระบุตำแหน่งของผู้ถูกสอดส่องได้ อีกทั้งสามารถบอกเวลาในแต่ละสถานที่ที่ผู้กระทำความผิดเดินทางไป จำกัดบริเวณ ติดตามตัวและติดตามคูชีวิตประจำวันได้ผ่านทางจอควบคุม การใช้เครื่องมือนี้สามารถลดจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำได้ในลักษณะของการพักการลงโทษ และป้องกันการกระทำความผิดซ้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะผู้กระทำความผิดจะรู้สึกเหมือนถูกจับตาดูตลอดเวลา ลดค่าใช้จ่ายในด้านการคุมประพฤติ สร้างความมั่นใจและความปลอดภัยให้แก่สังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การพักการลงโทษของประเทศไทยนั้น คือการปล่อยนักโทษออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษจำคุกที่ศาลได้พิพากษาโดยคณะกรรมการพักการลงโทษนั้นสามารถกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ในระหว่างพักการลงโทษได้ โดยนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษดังกล่าวจะต้องอยู่ในช่วงคุมประพฤติ พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 43 กำหนดให้นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการพักการลงโทษตามมาตรา 32(5) หรือนักโทษเด็ดขาดซึ่งได้ลดวันต้องโทษจำคุกตามมาตรา 32(6) หรือ (8) และถูกปล่อยตัวไปก่อนครบกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้นต้องปฏิบัติตามเครื่องค้ำตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้สำหรับความประพฤติของตน กล่าวคือกรณีที่นักโทษถูกปล่อยตัวก่อนกำหนด ราชทัณฑ์มีอำนาจในการกำหนดการคุมประพฤติต่อไปได้โดยสามารถกำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรที่กฎหมายให้อำนาจไว้ ถ้าไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้นข้อหนึ่งข้อใดนักโทษเด็ดขาดผู้นั้นอาจถูกจับมาอีกโดยมีต้องมีหมายจับหรือหมายจำคุกและนำกลับเข้าจำคุกต่อไปตามกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ ซึ่งหากมองถึงลักษณะดังกล่าวแล้วในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) ที่บัญญัติให้ศาลมีอำนาจมีคำสั่งให้จำคุกผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้นหรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีต้องโทษจำคุกเกินสามสิบปีขึ้นไปหรือจำคุกตลอด

ชีวิต ซึ่งเป็นการจำคุกโดยสถานที่อื่นที่มีใช้เรือนจำต่อจากการจำคุกที่เรือนจำ โดยเป็นการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตของผู้นั้นได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งต่อมาได้มีการประกาศกฎกระทรวง โดยมีตอนหนึ่งได้ระบุว่า การจำกัดการเดินทางและอาณาเขต ให้หมายความรวมถึง คำสั่งศาลให้จำคุกโดยวิธีการห้ามออกนอกเขตสถานหรือสถานที่อื่นใดในช่วงเวลาที่กำหนด โดยใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นั้น จะเห็นได้ว่ามีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการพักการลงโทษเป็นอย่างมาก จึงเห็นสมควรควรศึกษาแนวคิดและที่มาดังกล่าวรวมทั้ง ระบบการพักการลงโทษของไทย และการพักการลงโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อช่วยในการสอดส่องของกฎหมายต่างประเทศ เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมสำหรับประเทศไทยต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและที่มาของกฎหมายการสอดส่องผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์
2. เพื่อศึกษาและทราบหลักเกณฑ์การสอดส่องนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษจำคุกโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และหลักเกณฑ์ในการพักการลงโทษตามกฎหมายไทย
3. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การสอดส่องนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษจำคุกโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และหลักเกณฑ์ในการพักการลงโทษตามกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทย
4. เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางที่เหมาะสมของการสอดส่องนักโทษที่ถูกจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 89/2(3) และการพักการลงโทษให้แก่ักโทษซึ่งต้องถูกคุมประพฤติตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ มาตรา 43 โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์

1.3 สมมติฐาน

ระบบการพักการลงโทษเป็นการปลดปล่อยนักโทษออกไปสู่สังคมโดยมีเงื่อนไขในการคุมประพฤติเพื่อให้นักโทษเหล่านั้นสามารถฟื้นฟูตนเองและออกไปสู่สังคมได้อย่างเรียบร้อย แต่ในการพักการลงโทษนั้นก็ยังมียกข้อขัดข้องหลายประการซึ่งหากมีการนำมาตรการการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้เพื่อช่วยในการสอดส่องนักโทษ (Electronic Monitoring) ที่อยู่ในระหว่างพักการลงโทษนั้นจะสามารถดูแลนักโทษมิให้กลับมาก่อทำผิดซ้ำ ป้องกันการหลบหนี และยังมีความปลอดภัยต่อสังคม ทำให้นักโทษมีโอกาสได้รับการพักการลงโทษเพิ่มขึ้น ดังนั้นเห็นว่าหากได้มี

การปรับปรุงจะทำให้ระบบการพักการลงโทษของไทยสามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับนักโทษแต่ละบุคคล ซึ่งมาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่เหมาะสมและสามารถนำมาปรับใช้ให้สอดคล้องกับกระบวนการยุติธรรมของไทยได้

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาเพื่อเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ศึกษาจะศึกษาถึงความเป็นไปได้ และผลดีผลเสีย ในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษ โดยเริ่มศึกษาจากพื้นฐานแนวความคิด ทฤษฎีที่ใช้ในการลงโทษ ทฤษฎีที่ใช้ในการพักการลงโทษ ตามกฎหมายไทยในปัจจุบัน โดยศึกษาเฉพาะภายในขอบเขตตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พระราชบัญญัติราชทัณฑ์เปรียบเทียบกับหลักกฎหมายต่างประเทศที่บัญญัติเกี่ยวกับมาตรการการสอดส่องโดยเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ในระหว่างพักการลงโทษเพื่อนำมาปรับใช้ตามความเหมาะสมกับประเทศไทย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษานี้ใช้วิธีการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบเอกสาร (document research) ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ โดยทำการค้นคว้าข้อมูลทั้งจากหนังสือ บทความ รายงานวิจัย เอกสาร เว็บไซต์ วิทยานิพนธ์ พระราชบัญญัติและกฎหมายที่เกี่ยวกับการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้สอดส่องนักโทษที่ได้รับการพักการลงโทษทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวความคิดและที่มาของกฎหมายการสอดส่องผู้ต้องโทษโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์
2. ทำให้ทราบหลักเกณฑ์การสอดส่องนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษจำคุก โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายไทยและหลักเกณฑ์ในการพักการลงโทษ
3. ทำให้ทราบและสามารถเปรียบเทียบหลักเกณฑ์การสอดส่องนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวออกจากเรือนจำก่อนครบกำหนดโทษจำคุก โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และการพักการลงโทษตามกฎหมายไทยกับกฎหมายต่างประเทศ

4. เพื่อทราบปัญหา และแนวทางที่เหมาะสมของการสอดส่องนักโทษที่ถูกจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขตตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2(3) และการพักการลงโทษให้แก่นักโทษซึ่งต้องถูกคุมประพฤติตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ มาตรา 43 โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์